

INDHOLDSFORTEGNELSE

AT VÆRE EN KRITISK JØDE	7
Kapitel 1	
HVORFOR DET ER VIGTIGT MED EN GENNEMGRIBENDE KRITIK AF ZIONISMEN	11
Kapitel 2	
ET HISTORISK TILBAGEBLIK	19
Oldtiden: Hvad Bibelen siger, og hvad arkæologien siger	19
Eksil og tilbagevenden? Hvor kommer jøderne og palæstinenserne fra?	21
Fra kristen antijudaisme til racemæssig antisemitisme	25
Zionismen	27
Det britiske mandat	29
Fra nazistisk folkemord til oprettelsen af staten Israel	32
Fra den ene krig til den næste	35
Krigens internationalisering og Osloaftalen	38
En krig uden ende?	42

Kapitel 3

DEN ZIONISTISKE IDEOLOGIS

MANGEARTEDE NATUR 46

Zionisme og antisemitisme 46

Zionisme og nationalisme 49

Zionisme og socialisme 50

Zionisme og fascisme 54

Zionisme og omskrivning af historien 57

Zionisme og Palæstina 60

Zionisme og kolonialisme 62

Zionisme og den arabiske verden 64

Zionisme og kristendom 67

Zionisme og den jødiske religion 68

Zionisme og Vesten 71

KONKLUSION 73

AT VÆRE EN KRITISK JØDE

Der er en lang *jødisk* tradition for at være kritisk, ikke blot over for den store, omgivende verden, men også over for den lille jødiske del af den. De sekulære over for de ortodokse, socialisterne over for de konservative, de moderne over for de traditionelle. Albert Einstein og Hannah Arendt og tyve fremtrædende intellektuelle jøder demonstrerede styrken i denne tradition, da de den 4. december 1948 i *New York Times* stemplede Menachem Begins parti Tnuat HaHerut som "et politisk parti, som hvad angår organisation, politisk filosofi og social appel, er meget i familie med de nazistiske og fascistiske partier."

Denne tradition for åbenhed og kritik har Israel siden Seksdageskrigen i 1967 bestræbt sig på at lukke ned. Enhver kritik af Israel blev betegnet som antisemitisk. Det lammede i mange år debat og diskussion om Israel i jødiske miljøer og om, hvorfor verdens mest forfulgte folk skulle opbygge en stat på den voldelige fordrivelse af et andet undertrykt folk. Hvorfor skulle jøder tie, når man kunne iagttage en nedbrydning af enhver humanistisk og kritisk tradition i den jødiske historie og opbygningen af en stat, som systematisk behandlede Palæstinas oprindelige befolkning

som ukrudt, der skulle fjernes med snart sagt ethvert middel.

Et typisk eksempel var, da Israels ambassadør i Sverige den 16. januar 2004 forsøgte at ødelægge den svensk-israelske kunstner Dror Feilers kunstinstitution *Snow White and the Madness of Truth*, fordi den var en kritik af Israel. Dror Feiler og forfatteren til denne bog, Pierre Stambul, professor i matematik i Marseille, er blandt de mange europæiske, kritiske jøder, som har sluttet sig sammen i organisationen European Jews for a Just Peace (EJJP).

EJJP blev grundlagt af 16 jødiske fredsorganisationer på en konference i september 2002 i Amsterdam og formulerede nogle fælles principper for fred i Mellemøsten. Her siges det, at:

Den eneste vej ud af dødvandet er en aftale baseret på skabelsen af en uafhængig og levedygtig palæstinensisk stat og på garantien for et sikkert og trygt Israel og Palæstina og på fordømmelsen af enhver vold mod civile i konflikten, uanset hvem der udfører den.

Vi går ind for:

En øjeblikkelig afslutning på besættelsen af de besatte områder: Vestbredden, Gaza og Østjerusalem med en anerkendelse af grænserne fra 4. juni 1967.

En fuldstændig tilbagetrækning af alle jødiske bosættelser i de besatte områder.

Anerkendelsen af at begge stater har ret til at have Jerusalem som hovedstad.

Israels anerkendelse af sin del af ansvaret for skabelsen af det palæstinensiske flygtningeproblem. Israel skal i princippet anerkende palæstinenserne ret til at vende tilbage som en menneskeret. Den praktiske løsning på

problemet vil være resultatet af en aftale mellem parterne baseret på retfærdige, rimelige og praktiske overvejelser. Den vil indeholde kompensation, tilbagevenden til staten Palæstina eller Israel uden fare for Israels eksistens.

Vi opfordrer det internationale samfund, i særlig grad Europa, til at yde politisk og finansiel støtte.

Siden de fundamentale principper blev vedtaget, er andre tematikker blevet føjet til gennem vedtagelser og udtalelser, bl.a. tilslutning til BDS (Boycott, Divestment, Sanctions), en offensiv linje i forhold til Israels administration af de besatte områder. Der er også kommet en klarere forståelse af, at den israelske stat bygger på racistiske principper, idet man skal være *født* eller *konverteret* jøde for at få israelsk statsborgerskab. I sjældne tilfælde får ikke-jøder dog statsborgerskab. Dertil kommer, at der internt i Israel foregår en racistisk undertrykkelse af de palæstinensere, som siden 1949 har haft israelsk statsborgerskab. Endelig er det kommet til en erkendelse af, at hvis Israel annekterer hele Vestbredden og Jerusalem uden at give de derboende palæstinensere statsborgerskab, så vil Israel i højere grad end nu blive en apartheidstat. Den zionistiske ide, at skabe en jødisk stat for at skærme jøderne mod antisemitisme, er i denne udvikling blevet til en parodi: for at skærme jøderne mod antisemitismen må man fratage palæstinenserne deres jord, huse, træer, deres vand, deres rettigheder og deres menneskeværd.

Denne udvikling i EJJP's holdninger afspejles meget klart i Pierre Stambuls lille bog. Udviklingen i Israel og Palæstina fra 2002 til 2015 har krævet en skarpere analyse og et klarere brud med opfattelsen af Israel som Mellemøstens eneste demokratiske stat. Ikke forstået

på den måde, at der findes andre demokratiske stater, men forstået på den måde, at Israel *ikke* er nogen demokratisk stat. Der bliver godt nok afholdt valg til Knesset, og valgene fører til valg af en regering. Men ingen palæstinensere i de besatte områder kan stemme; det kan bosætterne derimod godt.

Dertil kommer, at selv om Israel officielt er en sekulær stat, så har staten ingen lovgivning på hele området, som vedrører ægteskab, børn, skilsmisse, arv osv. Hvordan man er stillet på disse områder, dikteres af ens *religion*. Er du jøde, hviler retten her på halakha, den jødiske, religiøse lov. Er du muslim, hviler den på sharia. Er du katolik, hviler den på kanonisk ret. Selvom Israel har en vidtgående ligestillingslov på kønsområdet, så er kvinderne fuldstændig udleveret til den middelalderlige religiøse lovgivning, hvis de vil skilles, hvis de vil have indflydelse på deres børns opdragelse, og hvis de skal arve.

Stambuls bog samler mange af trådene i de sidste 15 års diskussioner og er let læst. Det er mit håb, at disse kvaliteter vil give diskussionen i Danmark om Israels karakter og om løsningen af problemerne i Palæstina-Israel et nyt og kritisk grundlag at udfolde sig på.

Kapitel 1

HVORFOR DET ER VIGTIGT MED EN GENNEMGRIBENDE KRITIK AF ZIONISMEN

Hver gang man taler om zionismen, støder man på et tabu, en slags stiltiende forbud mod kritik. Lad os se nærmere på de argumenter, der brugtes til forsvar for zionismen.

- 1) *Zionismen havde som formål at oprette staten Israel, der har eksisteret siden 1948. Derfor er zionismen et spørgsmål, der hører historien og ikke nutiden til.*

Zionismen er stadig virksom, dens politiske projekt er langt fra fuldendt. Den stat, der er blevet oprettet, definerer sig som en jødisk stat, hvor ikke-jøder ingen rettigheder har. Når denne stat opretholder apartheid¹, er det en konsekvens af den zionistiske opfattelse af staten. Det samme gælder koloniseringen af områderne (i Palæstina) og afvisningen af at levere dem tilbage. Den nuværende racisme i Israel skyldes en ideologi, som mener, at det vigtigste ved mennesker

¹ Apartheid: udtrykket stammer fra Sydafrika og betyder "udvikling opdelt efter racemæssige eller etniske kriterier". Russell-tribunalet for Palæstina har dømt Israel skyldig i apartheid.

er deres oprindelse, deres kultur eller deres religion. At sætte zionismen til debat er ikke at vende sig mod fortiden. Tværtimod er det at vise, hvad der blokerer for, at der kan skabes fred med lige rettigheder for de to folk.

- 2) *At være anti-zionist er at være imod Israels eksistens, at ville slette det fra landkortet og kaste jøderne i havet.*

Det har intet med virkeligheden at gøre. De israelske jøder skal blive, men på lige fod med palæstinenserne. Fuldstændigt ligesom de hvide sydafrikanere har kunnet blive boende på betingelse af, at de erkender, at apartheid var en forbrydelse. Derimod skal den jødiske *stat*² eller enhver stat, der hviler på diskrimination eller et etnisk-religiøst grundlag, forsvinde. Selvom man afviser udtrykket "*anti-zionistisk*", forbliver selve ideen om en jødisk stat racistisk. Det er klart, at en løsning med én eller flere stater, hvor alle borgere har samme rettigheder, er ensbetydende med, at den nuværende israelske stat på en måde vil forsvinde.

- 3) *Zionismen er et svar på antisemitismen. Israel er et tilflugtssted for jøderne og et svar på deres behov for sikkerhed.*

² Den jødiske stat: Oprettelsen af en jødisk stat har været det endelige mål for zionismen. Denne definition giver færre rettigheder til ikke-jøder og tillader enhver jøde at udvandre til Israel og straks blive statsborger i landet.

At kæmpe imod antisemitismen, pogromerne³ eller diskriminationen er netop at forfægte lighed og afvise racisme. Men zionismen er et forfærdeligt svar på antisemitismen. Allerede i sit udgangspunkt er den en **adskillelsens teori**, der opstiller en tese om, at jøder og ikke-jøder ikke kan leve sammen, hverken i deres oprindelseslande eller i Israel/Palæstina. Zionisterne interesserer sig ikke for kampen imod antisemitisme. De mener, at den er uundgåelig. Værre endnu, de trives med den, fordi den skaffer nye kandidater til aliyah'en⁴. Fra de europæiske nationalistiske bevægelser (som førte til slagterierne 1914-18 og til det nazistiske overherredømme) har zionismen kopieret de værste stereotyper såsom den meget forenkede tankegang: ét folk = én stat.

Allerede før det nazistiske folkemord ønskede de jøder, der levede under antisemitismen, at komme i sikkerhed ved at tage vestover, først og fremmest til USA, men landene havde lukket deres grænser. Jøderne blev betragtet som pariaer, der ikke lod sig integrere i Europa – men de blev betragtet som europæiske kolonister, når de rejste til Palæstina. Efter 1945 gjorde Europa sig fri af hovedansvaret for antisemitismen og det nazistiske folkemord på bekostning af det palæsti-

³ Pogrom: Dette oprindeligt russiske ord er betegnelsen på de massakrer og plyndringer, der blev begået imod de etniske minoriteter.

⁴ Aliyah: Ordet betyder opstigning på hebraisk. Det betegner jødernes udvandring til Israel.

nensiske folk. Jiddischland⁵ var forsvundet, og de overlevende fra folkemordet havde kun én mulig og tvungen destination: Palæstina/Israel.

Hvis der i dag er noget land, hvor jøderne lever i utryghed, så er det Israel, og sådan vil det blive ved med at være, så længe forsøget på at ødelægge Palæstina fortsætter.

4) *Ikke alle zionister har godkendt eksproprieringen eller fordrivelsen af palæstinenserne.*

Det er rigtigt. Selvom hovedparten af de zionistiske bosættere kun havde en slags kolonialistisk foragt til overs for de indfødte, som man regnede for at være tilbagestående, var der før 1948 også zionister "med et menneskeligt ansigt", som Ahad Ha'am⁶ eller senere Martin Buber⁷. Der var også folk, der gik ind for en binational stat⁸, men det var på et tidspunkt, hvor jøderne var i mindretal i Palæstina. Den strømning blev knust, så snart krigen begyndte i 1948. I dag går skillelinjen i Israel ikke mellem 'venstre' og 'højre', men

⁵ Jiddischland: Området mellem Østersøen og Sortehavet, hvor hovedparten af de europæiske jøder boede før det nazistiske folkemord.

⁶ Ahad Ha'am (1856-1927): Selvom han er en af zionismens fædre, bekæmpede han Herzls idéer.

⁷ Martin Buber (1878-1965): jødisk intellektuel, der blev fordrevet fra Tyskland i 1938. Han forsøgte før krigen i 1948 at slå til lyd for sameksistens mellem jøder og arabere.

⁸ Binational stat: forslaget om en fælles jødisk-arabisk stat blev fremsat i 1920'erne. Det blev senere støttet af Hannah Arendt.

mellem det zionistiske flertal og det lille mindretal af ikke-zionister og antizionister. Zionismen har udvisket de ideologiske forskelle, og 'venstrezionismen' har spillet en afgørende rolle i alle de forbrydelser, der er blevet begået imod palæstinenserne. Zionismen er det kit, som binder den israelske politiske klasse sammen i en kolonialistisk konsensus.

5) *At definere sig som anti et eller andet er en negativ definition.*

Sikkert. Men på den anden side har man ikke fundet andre betegnelser end antiracistisk, antifascistisk eller antikapitalistisk. Disse kampe har alle deres berettigelse. Debatten mellem antizionister, ikke-zionister og postzionister er rimelig, men under forudsætning af, at man forstår, at den zionistiske ideologi er en hindring for en retfærdig fred.

6) *Dieudonné⁹ og flere andre notoriske antisemitter kalder sig "antizionister". Risikerer man ikke at skabe forvirring?*

Det er ikke første gang, at udtryk eller begreber bliver genbrugt til skændige formål. Nazisterne kaldte sig "socialister". Det er ikke ensbetydende med, at man skal kaste socialismen eller kommunismen på møddingen.

I bund og grund er det sådan, at de, der skjuler deres antisemitisme bag antizionisme, udgør et alvorligt

⁹ Dieudonné (f. 1966): berømt fransk stand-up komiker, berøgt for antisemitiske indslag og udtalelser.

problem, som er hele solidaritetsbevægelsens problem. Antisemitter og zionister har noget til fælles. De reducerer det enkelte menneske: for dem er jøde = zionist. Konsekvensen af den tankegang er racehadet. UJFP (den fransk-jødiske forening for fred) er ikke-zionistisk, blandt andet fordi den er imod racisme. Soral¹⁰ eller Dieudonné ligner det yderste racistiske højre. Deres "værdier" er det direkte modstykke til de lighedsrettigheder, som vi kæmper for.

7) *Det er nødvendigt at forsøge at bryde med den politik, som de forskellige israelske regeringer fører. Hvis man skifter med en "radikal" holdning ved at sætte spørgsmålstegn ved zionismen, afskærer man sig så ikke fra mange zionister, der kæmper for fred eller fra kritiske jøder?*

Der findes politiske kræfter som f.eks. "Fred Nu"¹¹, som foregiver at være i opposition samtidig med, at de er zionister. Disse kræfter er blevet meget svækkede, fordi de ikke længere er troværdige. Hele verden er godt klar over, at en fred, der ikke drager zionismens kolonialistiske natur i tvivl, hverken kan være retfærdig eller

¹⁰ Alain Soral (f. 1958): kendt fransk medieperson, forfatter, journalist, tidligere medlem af Front National.

¹¹ Fred Nu: Denne israelske bevægelse blev dannet i 1978, og efter massakrerne i de palæstinensiske flygtningelejre Sabra og Shatila i september 1982 mobiliserede den hundredtusinder af israelere på gaden i protest mod invasionen af Libanon. Senere har bevægelsen, som har lagt sig op ad Arbejderpartiet, bifaldet Libanonkrigen i 2006 og operation "Hærdet Bly" i Gaza (2008-09).

varig. At gå ind for fred er ikke ensbetydende med, at man freder et system, som ved hjælp af nye "facts on the ground" søger at fjerne Palæstina fra landkortet. Der er kræfter som UAVJ¹² eller J:Call¹³, som er og bliver meget "moderate". Har de større succes? Har de nogen vægt? Nej, afgjort ikke: Det giver ikke længere nogen mening at insistere på "to folk, to stater" eller bevare en blind tiltro til FN, som tilfældet var for 20 år siden med Oslo-aftalerne¹⁴. Man har haft en falsk forestilling om, at man ved at undlade at kræve lige rettigheder eller ved at opgive nogle af det palæstinensiske folks fundamentale krav, ville bane vejen for et kompromis. Historien har vist det modsatte: Den koloniale vej-tromle har udnyttet situationen til at rykke frem.

Solidaritetsbevægelsen har pligt til at sige, hvad det handler om: besættelse, kolonisering, etnisk udrensning, apartheid og racisme. Og den har pligt til at gennem-

¹² UAVJ (En anden jødisk stemme): Som udgangspunkt var det titlen på et manifest, der blev offentliggjort i *Le Monde*, underskrevet af flere hundrede franske jøder. Det blev til en bevægelse, som går ind for en fred, der tager udgangspunkt i FN-resolutioner, og for princippet om "to folk, to stater".

¹³ J:Call: Et foreningsnetværk af europæiske jøder, der bl.a. støttes af Bernard Henri-Lévy og Daniel Cohn-Bendit. J:Call forsvarer "Israels legitime rettigheder" samtidig med, at de går ind for forhandling.

¹⁴ Oslo-aftalerne: De aftaler, der i 1993 blev underskrevet mellem Israel og PLO, har aldrig ført til oprettelsen af en palæstinensisk stat. Tværtimod er kolonialiseringen taget til lige siden.

føre BDS¹⁵ (boykot, ophør med investeringer, sanktioner) for at sætte en stopper for det. Man forventer en forklaring fra UJFP (den fransk-jødiske forening for fred), fordi folk har svært ved at forstå kontrasten mellem på den ene side jøderne, der tidligere blev udryddet og var Europas pariaer, og på den anden side den israelske stats kolonialistiske natur. For at forklare, hvad der foregår, er det absolut nødvendigt at sætte zionismen til debat.

Zionismen er en kompleks ideologi, som ikke blot består i en nationalistisk og en kolonialistisk ideologi, et svar på antisemitismen eller en perverteret form for messianisme. Den er det hele på én gang, men den er mere end det.

¹⁵ BDS (Boycott, Divestment, Sanctions): Denne internationale kampagne er et svar på en appel fra det palæstinensiske civilsamfund i 2005.

Kapitel 2

ET HISTORISK TILBAGEBLIK

Denne krig begyndte hverken i 1948 eller i 1967. Den har rødder tilbage i en fjern fortid. Oprettelsen af staten Israel skete under parolen "det jødiske folks tilbagevenden til deres land". Så før vi tager hul på zionismens fremkomst og nutiden, er det nødvendigt at se nærmere på såvel oldtidens som antisemitismens historie.

OLDTIDEN: HVAD BIBELEN SIGER, OG HVAD ARKÆOLOGIEN SIGER

De første arkæologer, som ankom til Palæstina i sidste halvdel af det 19. århundrede, var overbeviste om, at Bibelen er et historisk dokument, og at deres opdagelser ville bekræfte den bibelske fortælling. Men lidt efter lidt kom deres opdagelser til at rokke ved denne vished. Hvis man vil vide mere, må man læse *The Bible Unearthed* af de israelske arkæologer Finkelstein og Silberman samt historikeren Shlomo Sand's *The Invention of the Jewish People*. I dag er der blandt historikere og arkæologer udbredt konsensus om følgende: Hebræerne kom ikke fra Mesopotamien. Der findes ingen spor af opbrud eller gennemrejse af semi-

tiske folkeslag, der drog mod vest. Første Mosebog fortæller om begivenheder og dyr (som f.eks. dromedaren), som først optræder meget senere.

Fortællingen om indvandringen til og udvandringen fra Egypten med Moses og Josef går også igen som et sagn. De egyptiske tekster nævner det ikke. På det tidspunkt var Sinai spækket med egyptiske garnisoner, og det er svært at forestille sig et helt folk slippe forbi dem. Arkæologerne har heller ikke fundet det mindste spor af de begivenheder, der er nævnt i Anden Mosebog. Derimod vandrede Kanaans folk i perioder med tørke ofte mod Nilens delta, og det er uden tvivl herfra, denne egyptiske fortælling stammer.

Den blodige erobring af Kanaan, som beskrives i Josva-bogen (og som i dag bruges til at legitimere koloniseringen af Vestbredden), underkendes ligeledes af arkæologien. Trompeterne har ikke blæst ved Jeriko. Der er forskellige opfattelser af, hvor hebræerne stammer fra. Ifølge Finkelstein var det et hyrdefolk, der levede på den anden side af Jordanfloden og udvekslede varer med befolkningen i Kanaans kystbyer. Andre ser hebræerne og kanaanæerne som ét og samme folk. Det, Bibelen siger, og som er blevet bekræftet, er, at i forskellige perioder levede mange folkeslag (hebræere, kanaanæere, moabiter, edomiter og filistre) og mange religioner sammen i regionen. Det første historiske spor af hebræerne optræder på faraonen Merenptahs stele (omkring år 1210 før Kr.)

Der er diskussion om, hvor den jødiske religion, som er monoteistisk, stammer fra. Nogle ser en egyptisk

påvirkning (dyrkelsen af Aton). Shlomo Sand mener, at der er tale om en persisk påvirkning.

Det er usikkert, om David og Salomons "forenede kongerige" har eksisteret (Bibelen taler meget om Jerusalems store tempel, dronningen af Saba osv.). De utallige udgravninger i Jerusalem afslører rester fra tiden før og efter, men det ser ud til, at Jerusalem på den tid, hvor Salomon skulle have levet, kun var en lille landsby. De to kongedømmer (Israel i nord, ødelagt af assyrerne i 722 før Kr., og Judæa i syd, ødelagt af babylonerne i 586 før Kr. med forvisningen af eliterne til Babylon) har formentlig altid været to adskilte kongedømmer (omend begge monoteistiske) med meget forskellige omgivelser og økonomi.

Der er forskellige meninger om, hvornår Det gamle Testamente blev skrevet. Ifølge Finkelstein skete det hovedsageligt i det judæiske kongedømme under kong Josias (slutningen af det 7. århundrede før Kr.). Ifølge andre var det senere, og det vigtigste blev skrevet under eksilet i Babylon. Og selvom Bibelen har stor betydning, er den under ingen omstændigheder en historiebog. Men i tidens løb har f.eks. mange skolebøger taget den historiske oldtids myter for gode varer.

EKSIL OG TILBAGEVENDEN?

HVOR KOMMER JØDERNE OG PALÆSTINENSERNE FRA?

Det var ikke alle jøder, der vendte tilbage til Jerusalem, da den persiske kejser Kyros (den Store, alias Kyros 2.) omkring år 530 før Kr. gav tilladelse til det. De irakiske

og iranske jøder samt jøderne fra Samarkand er efterkommere efter dem, der blev tilbage. Den jødiske religion blev hurtigt udbredt. Længe før romernes erobring var der jøder i Alexandria og sandsynligvis også allerede i Tunesien og Spanien (se *Guia judia de España*).

I det første og andet århundrede f.Kr. fandtes der et jødisk kongerige, nemlig makkabæernes; det var opstået som en modstand mod helleniseringen af den nære orient. Der var også konger, der samarbejdede med den romerske besættelsesmagt, f. eks. Herodes, som blodigt undertrykte alle modstandere af den romerske dominans, og som havde opbygget sin formue ved at udnytte, at Jerusalem var pilgrimsby for de jøder, der allerede var blevet spredt.

Jødernes oprør mod den romerske besættelsesmagt var først og fremmest religiøst begrundet. I de erobrede områder overlappede den romerske og den lokale religion som regel hinanden, og det besejrede folk måtte underkaste sig den romerske dominans. Men for den jødiske religions vedkommende opstod der ikke en sådan symbiose. Oprøret blev fulgt af en veritabel borgerkrig mellem forskellige jødiske oppositionsgrupper (romaniserede jøder, farisæere, saddukæere og oprørske zeloter (se Flavius Josefus og Pierre Vidal-Naquet)). Den officielle historieskrivning hævder, at efter at Titus' tropper i år 70 efter Kr. havde erobret Jerusalem og ødelagt templet, var hundredtusinder (nogle siger millioner) af jøder draget i eksil. Der findes ikke det mindste spor af dette massive opbrud, som formentlig ikke har fundet sted. Oprøret fortsatte endnu tre år, indtil de belejrede oprørere begik kollek-

tivt selvmord i Massada på en klippe ved Det Døde Hav. Denne episode har affødt det, man i dag i Israel kalder Massada-komplekset, dvs. at man foretrækker at begå selvmord frem for at indgå et kompromis.

Talrige kendsgerninger forkaster hypotesen om den store jødiske landflygtighed. Der var stadig mange jøder i området, da Bar Kokhba-oprøret fandt sted (år 135 efter Kr.), opkaldt efter lederen Simon Bar Kokhba), som nødvendiggjorde mobiliseringen af flere romerske legioner. I Hadrians regeringstid var Jerusalem forbudt for jøder. Men det betød ikke, at de drog bort. Der var stadig en betydelig jødisk tilstedeværelse i området, især i Galilæa, da de i begyndelsen af det 7. århundrede efter Kr. allierede sig med de sassanidiske persere imod byzantinerne.

I den kristne tidsalders første tre århundreder konkurrerede adskillige religioner om at omvende folk: f.eks. kristendommen, jødedommen, isiskulten og mithraskulten. Man finder på den tid synagoger tæt ved Hadrians Mur, i Rhindalen, i Golan og ved Doura Europos ved Eufratfloden (sidstnævnte synagoge blev nedtaget på oprindelsesstedet og genopført i 1:1 på Nationalmuseet i Damaskus, hvor det er et af museets største klenodier). Jøder har formentlig udgjort en betydelig religiøs minoritet i kejserriget, men der var hovedsageligt tale om romerske borgere, der var konverteret. I det fjerde århundrede, da kejser Konstantin gjorde kristendommen til kejserrigets officielle religion, holdt jødedommen op med at forsøge at hverve nye tilhængere. De fleste jøder konverterede til den nye herskende religion, de øvrige udgjorde en spredt minoritet.

Efter det romerske riges fald var der adskillige masseomvendelser til jødedommen: i Nordafrika (de judaiserede berbere er forfædre til de nordafrikanske jøder), i kejserriget Khazar mellem det Kaspiske Hav og Sortehavet (nogle af de slaviske folk fra dette tyrkiske kejserdømme er forfædre til ashkenazerne) eller i Yemen (hvor himyariterne er de yemenitiske jøders forfædre og dem, der omvendte falashaerne). En stor del af nutidens jøder er efterkommere af konvertitter.

Det er sandsynligt, at efterkommerne af oldtidens judæere i alt væsentligt er ... palæstinenserne. Selvom andre folkeslag senere er emigreret til Palæstina, er der ikke spor af store folkevandringer. Der findes et bevis på et folks konstante tilstedeværelse igennem århundrederne: Samaritanerne, der bor i nærheden af Nablus og betragter sig som palæstinensere, er efterkommere af en gruppe, der har skilt sig ud fra jødedommen, og som har rødder tilbage til det ottende århundrede før Kr.

Efter Bar Kochbas nederlag blev hovedparten af disse judæere kristne, og efter den arabiske erobring i det syvende århundrede efter Kr. blev de fleste muslimer.

Som Shlomo Sand skriver i *The Invention of the Jewish People*, har der ikke været nogen jødisk landflygtighed og derfor heller ikke nogen "tilbagevenden" i det 20. århundrede.

FRA KRISTEN ANTIJUDAISME TIL RACEMÆSSIG ANTISEMITISME

Det var den sejrende kristendom, der indførte en lang række stereotyper om og diskriminerende foranstaltninger mod jøderne. Jøderne blev beskyldt for rituelle forbrydelser, for at være dem, der myrdede Kristus, og for at de ville beherske verden. De fik forbud mod at udøve mange erhverv, og først og fremmest mod at eje jord. De ernærede sig ved arbejde, som var forbudt for kristne (bankmænd og pengeudlånere), og som gjorde dem til mellemmand mellem herremændene og folket, hvilket gjorde dem meget upopulære. De blev lukket inde i bydele (juderiaer i Spanien, ghettoer - navnet på en bydel i Venedig - i det øvrige Europa). Undertiden var de beskyttet af fyrsterne eller af paverne, så perioder med fremgang har vekslet med utallige fordrivelser og især massakrer. De begivenheder, der stærkest symboliserer denne kristne antijudaisme, er de myrderier, som korsfarerne begik på deres vej til Orienten; massakren i Ecija (1391 i Andalusien), som var optakten til den spanske jødedomms århundredelange døds kamp, som sluttede med fordrivelsen i 1492; og kosakken Khmelnytskys pogromer i Ukraine i det 17. århundrede.

I de muslimske lande havde jøderne som de andre "bogens folk" (dvs. de kristne) den såkaldte "dhimmi-status". De havde ikke samme rettigheder som muslimerne. De skulle betale skat og var underkastet statsoverhovedet. Men de administrerede sig selv, og indtil det 20. århundrede var der ingen massakrer specifikt rettet mod jøder, og under alle omstændigheder

intet, der kunne sammenlignes med det, de europæiske jøder havde oplevet.

I 1492, da de spanske jøder blev fordrevet, fandt hovedparten tilflugt i muslimske lande, nemlig i Nordafrika og i Det Osmanniske Imperium. Sidstnævntes jøder tog til Saloniki, Smyrna og Sarajevo, men ikke til Jerusalem, selvom det havde været muligt. I den jødiske religion var en sådan tilbagevenden forbudt før Messias' komme.

Der har altid fandtes en lille jødisk minoritet i Palæstina, dog mindre betydningsfuld end i Egypten eller i Irak.

Jødernes frigørelse begynder i Tyskland og Frankrig i slutningen af det 18. århundrede. I Tyskland får de jøder, der konverterer, mulighed for ansvarsfulde poster. I Frankrig giver revolutionen med Abbé Grégoires indsats dem statsborgerskab. Crémieux-dekretet (1870) giver statsborgerskab til de algeriske jøder (og nægter muslimerne det). Denne frigørelse forvandler den kristne antijudaisme til en racemæssig antisemitisme. Fremover er jøderne usynlige, men de bliver samlingspunkt for et had, der handler om, at man ønsker at oprette nye, etnisk rene stater, dvs. uden jøder. I Tyskland og i det østrig-ungarske kejserrige udgør jøderne en intellektuel minoritet, der er berøvet enhver mulighed for at bevæge sig op ad den sociale rangstige. Hannah Arendt taler om "pariaer". I anden halvdel af det 19. århundrede dukker den racemæssige antisemitismes teoretikere op (f.eks. Arthur de Gobineau og Wilhelm Marr), som opfinder begrebet den jødiske race.

I slutningen af 1700-tallet boede over 60% af verdens jøder i det russiske imperium. Folketællingen i 1881 bogførte 6 millioner jøder ud af 135 millioner indbyggere (se Henri Minzeles). I "bosættelsesområdet", uden for hvilket jøderne kun undtagelsesvis måtte bo, udgjorde jøderne 10% af befolkningen, og i de store byer ofte halvdelen. I dette Jiddischland, som strakte sig fra Østersøen til Sortehavet, organiserede de antisemitiske elementer i statsapparaterne pogromer (den mest kendte fandt sted i Kichinev i 1903). Jøderne i disse områder var meget fattige (gadehandlere, håndværkere og arbejdere). Allerede i 1880 begyndte en massiv udvandring til Vesten (især til USA), som medførte, at mange jøder mistede deres tro og engagerede sig stærkt i forskellige revolutionære bevægelser eller partier.

ZIONISMEN

Det var som en reaktion på antisemitismen, at de første zionister og deres leder, Theodor Herzl, fik idéen til at oprette en jødisk stat. De blev også direkte inspireret af den eksplosion af nationalisme, der fandt sted i slutningen af det 19. århundrede. Efter først at have overvejet at oprette denne stat i Uganda eller i Argentina besluttede de sig i 1905 for Palæstina. Zionisterne havde lige fra begyndelsen ment, at antisemitismen var uundgåelig, at det var nytteløst at bekæmpe den, og at det var nødvendigt at udvandre.

I årtier forblev zionisterne et meget lille mindretal blandt jøderne. For haredierne (de ortodokse jøder)

gav tanken om at rejse til Jerusalem ingen mening, og de anså zionisterne, hvis ledere for størstedelens vedkommende var ikke-troende, for farlige. Da de blev opsøgt af Herzl, fordømte de fleste store rabbinere zionismen (se Yakov Rabkin og Shlomo Sand).

For de mange jøder, der var engagerede i arbejderbevægelsen, var kampen mod antisemitismen en uadskillelig del af kampen for revolutionen. Der fandtes tilmed et revolutionært jødisk parti, Bund, som var voldsomt antizionistisk, og som gik ind for jødernes kulturelle autonomi dér, hvor de boede (med jiddisch som sprog) inden for rammerne af revolutionen.

Zionismen hævder, at jøder og ikke-jøder ikke kan leve sammen, hverken i deres oprindelsesland eller i den stat, de vil oprette. Den proklamerer, at det vigtigste er Israel. Zionismen hviler på den tankegang, at efter 2000 års landflygtighed vender det jødiske folk hjem. Diasporaen betragtes som en smertefuld parentes. Diasporaens jødiske sprog (ladino, jiddisch) erstattes af en moderniseret udgave af det religiøse hebraiske sprog. Israël Zangwill taler som den første om et "*land uden et folk til et folk uden et land*", og denne formulering bliver meget snart brugt om Palæstina.

Zionismen er som udgangspunkt ikke religiøs. Dens ledere er ofte ikke-troende, men de betragter ikke desto mindre Bibelen som en historiebog.

På den tid var der en udbredt antisemitisme i Europa, hvor jøder af de fleste ledere blev betragtet som ukontrollable urostiftere og pariaer. Den zionistiske idé om

at lade jøderne udvandre blev straks godt modtaget. Theodor Herzl og hans efterfølgere øgede ofte med held lobbyvirksomheden hos de europæiske eller osmanniske ledere.

Ifølge Shlomo Sand fandtes der før den jødiske zionisme en kristen zionisme, hovedsageligt protestantisk og angelsaksisk. Ifølge de kristne zionister (forkyndere af teorien om tusindårsriget) skulle jøderne vende tilbage til Det Hellige Land, fordrive Armageddon (det onde, dvs. araberne) og derefter konvertere til kristendommen.

Zionisterne blev sig meget tidligt bevidst, at de havde brug for midler for at kunne erobre Palæstina. Den Jødiske Kolonibank blev oprettet i 1899. JNF (Den Jødiske Nationalfond) blev oprettet i 1901. Den havde til formål at opkøbe jord og overdrage den til de nye indvandrere. Overtagelsen af denne jord skulle være kollektiv (kibbutz, moshav).

DET BRITISKE MANDAT

Palæstina havde gennem tiderne været romersk, byzantinsk, erobret af araberne og endelig en osmannisk provins. Osmannerne hentede forskellige folkeslag til (armeniere, tjerkessere og sudanesere), som blev palæstinensere, men det drejede sig om meget få. Palæstina var selvforsynende med fødevarer og generelt set lidt længere fremme i udvikling end nabolandene.

For at få araberne til at gøre oprør mod osmannerne under Første Verdenskrig afgav englænderne mange løfter til de arabiske ledere. Men samtidig, i 1917, kom Balfourdeklarationen (i form af et brev fra den britiske udenrigsminister Arthur Balfour til den zionistiske leder Lord Rothschild), som lovede, at Palæstina, som Storbritanien på det tidspunkt var i færd med at erobre, skulle blive et jødisk nationalhjem. Ifølge Shlomo Sand var Balfour en kristen zionist, der offentligt havde fremsat antisemitiske ytringer. Hans mål var at bruge det zionistiske projekt til at kontrollere området og vejen til Indien.

Da krigen var slut, delte sejrherrene, De Allierede, Mellemøsten mellem sig. Palæstina kom under britisk mandatherredømme. Løfterne om uafhængighed blev ikke holdt. På det tidspunkt var den zionistiske indvandring begyndt, men selv inklusive de palæstinensiske jøder, der havde boet der længe, udgjorde jøderne omkring 1920 kun knap 10% af befolkningen.

Med briternes samtykke lægger jøderne kimen til en stat i Palæstina: Fagbevægelsen Histadrut bliver oprettet i 1920, og artikel 1 i dens statutter taler om "forsvaret for jødisk arbejde". Den militære undergrundsorganisation Haganah oprettes samme år. Den bliver senere kernen i den israelske hær. Og i 1929 oprettes Jewish Agency, som tager sig af indvandrerne.

Jordopkøbene får palæstinenserne til at reagere. Jordan bliver ofte købt af store jordejere, der ikke bor på stedet, hvilket medfører, at fæstebønderne bliver smidt ud. Lidt efter lidt opstår der et separat samfund, forbe-

holdt jøder. Palæstinenserne reagerer med flere og flere demonstrationer og protestskrivelser. Englænderne slår dem ned. Allerede fra 1920 er der det ene oprør efter det andet imod den jødiske indvandring (i Hebron, i Safed), og der oprettes talrige palæstinensiske politiske partier (der samler muslimer og kristne).

Den zionistiske bevægelse bliver splittet. Flertallet med David Ben Gurion i spidsen hælder mod socialismen. Mindretallet kalder sig "revisionister" og har Vladimir Jabotinsky som leder. Der opstår jødiske terrorbevægelser: Irgun i 1931 og senere Lehi (Sterngruppen) i 1940. De øger antallet af angreb på den palæstinensiske befolkning. Maryse Gargour viser i sin film *La terre parle arabe* ('Jordan taler arabisk'), bakket op af dokumenter, at tanken om "overflytning" af den arabiske befolkning til den anden side af Jordanfloden allerede på det tidspunkt er udbredt blandt de ledende zionister.

De europæiske jøder engagerede sig meget stærkt imod den tiltagende fascisme, først og fremmest i de internationale brigader i Spanien. I 1933, da Hitler kom til magten, dekretede de amerikanske jøder boykot af Nazityskland, men myndighederne i Yishuven (jøderne i mandatområdet Palæstina) indgik Haavara-aftalerne med Nazityskland, som gav de tyske jøder lov til at rejse til Palæstina.

I 1936 udbrød det store palæstinensiske oprør, som kom til at vare i tre år. Den britiske hær og Haganah undertrykte det meget brutalt. Det kostede tusinder af døde, og landsbyer blev jævnet med jorden af det

britiske luftvåben. De fleste palæstinensiske ledere blev tvunget i eksil. Samtidig begyndte briterne at tale om en deling af Palæstina og at begrænse den jødiske indvandring, hvilket blev startskuddet på Irguns væbnede kamp imod dem.

I 1939 boede mindre end 4% af verdens jøder i Palæstina, og der ville have været endnu færre, hvis de vestlige lande ikke havde lukket deres grænser.

CITEREDE FORFATTERE

- I. Finkelstein og N.A. Silberman: *The Bible Unearthed*. (2001)
S. Sand: *The Invention of the Jewish People* (2008), *The Invention of the Land of Israel* (2012)
J.G. Atienza: *Guia judia de España* (1978)
F. Josèphe: *La guerre des Juifs contre les Romains* (år 79 efter Kr.)
P. Vidal-Naquet: *La guerre des Juifs* (1977)
H. Arendt: *La tradition cachée* (1932-1948)
H. Minczeles: *Histoire générale du Bund* (1995)
T. Herzl: *Jødestaten* (1896)
Y. Rabkin: *Au nom de la Torah, une histoire de l'opposition juive au sionisme* (2004)
M. Gargour: *La terre parle arabe* (film 2007)

FRA NAZISTISK FOLKEMORD TIL OPRETTELSEN AF STATEN ISRAEL

Folkemordet på jøderne, som Hitler havde annonceret længe forinden, begyndte i 1941 med angrebet på Sovjetunionen. Der opstod jødisk modstand mod

nazismen (bl.a. den franske gruppe FTP-MOI, som bestod af udenlandske kommunister, især jøder, og opstanden i Warszawas ghetto). Zionisterne spillede kun en ringe rolle i modstandskampen. De var først og fremmest optaget af at opbygge deres stat. Indtil begyndelsen af 1943 fortsatte Sterngruppen sine angreb mod briterne. Da den tyske hær truede Egypten, gik Haganahs soldater ind i de britiske styrker.

Den palæstinensiske leder, muftien Amin al-Husseini (udnævnt til mufti af briterne) valgte side til fordel for nazisterne og organiserede muslimske militser på Balkan. Ifølge Gilbert Achkar i *Les Arabes et la Shoah* var det meget få, der fulgte ham.

Mens jødeudryddelserne var på deres højeste, samledes zionisterne til kongres på Hotel Biltmore (New York, 1942) og krævede en jødisk stat i hele Palæstina.

Følgerne af Anden Verdenskrig blev forfærdelige for jøderne: seks millioner døde. Jiddischland er forsvundet. Pogromen i Kielce (Polen 1946) og den fornyede antisemitisme i Østeuropa ender med at overbevise de overlevende om, at der ikke længere er plads til dem. De, der kommer igennem gennemgangslejrene, bliver sendt til Palæstina, mens grænserne til andre lande forbliver lukkede.

I 1946 er der ved valget i Yishuven et stort mindretal, der går ind for en binational stat. Irgun og Sterngruppen fører en meget blodig kamp imod briterne (bl.a. blev briternes hovedkvarter, hotel King David, sprængt i luften). Alligevel stemmer FN den 29. november for

delingen af Palæstina. Sovjetunionen har stemt for, så pludselig skifter det palæstinensiske kommunistparti holdning og bakker op om delingen. Delingsplanen giver 54% af området til den kommende jødiske stat, selvom jøderne kun udgør 40% af befolkningen. Jerusalem skal administreres af FN. Planen indebærer, at der er næsten 400.000 palæstinensere i den kommende jødiske stat og kun 10.000 jøder i den kommende palæstinensiske stat. De palæstinensiske ledere afslår delingen. I den jødiske stat begynder massakrerne og fordrivelsen af palæstinenserne (ifølge Dominique Vidal bliver 375.000 fordrevet før maj 1948, den 9. april 1948 begår Menachem Begins Irgun en massakre i landsbyen Deir Yassin, der kommer til at stå som et symbol på fordrivelsen og den etniske udrensning).

Den 14. maj 1948 anerkender FN Israel, som straks ud-råbes som stat. De arabiske stater går øjeblikkelig i krig.

Der er divergerende fremstillinger af denne krig. Israel taler om Davids kamp mod Goliat, mens palæstinenserne taler om al-Nakba (katastrofen).

Åbningen af arkiverne i 1998 og det arbejde, der er blevet udført af de nye israelske historikere (bl.a. Ilan Pappé, Avi Shlaim, Tom Segev og Benny Morris) har gjort det muligt at beskrive den virkelige historie. Der var en klar ubalance i det militære styrkeforhold til fordel for israelerne, både hvad angår udrustning (israelerne fik våben mange steder fra, også fra Østblokken) og antal soldater. Der blev begået krigsforbrydelser i de erobrede palæstinensiske landsbyer og begået andre ustraffede forbrydelser som Sterngruppens mord på

FNs udsending Folke Bernadotte. Fordrivelsen af palæstinenserne var resultatet af en bevidst og hemmelig plan D (Daletplanen, se Ilan Pappé og Sandrine Mansour-Mérien). De arabiske hære kæmpede for deres egne interesser, men aldrig koordineret og ikke for, at der skulle oprettes en palæstinensisk stat. Den stærkeste hær (den jordanske legion) kæmpede ikke omkring Jerusalem, fordi den jordanske konge havde en aftale med de zionistiske ledere om delingen af Palæstina.

Da våbenhvileaftalen blev underskrevet, havde israelerne erobret 78% af det historiske Palæstina. Jordan annekterede Østjerusalem og Vestbredden, mens Egypten annekterede Gaza. 800.000 fordrevne palæstinensere blev flygtninge.

Uden det nazistiske folkemord på jøderne havde oprettelsen af staten Israel formentlig ikke været mulig.

FRA DEN ENE KRIG TIL DEN NÆSTE

FN overvåger 1949-våbenhvileaftalerne mellem Israel og dets naboer. Disse giver klart udtryk for, at de forventer, at flygtningene kan vende hjem. Men i de følgende måneder forbyder Israel flygtningene at vende hjem, og flere hundrede palæstinensiske landsbyer ødelægges.

I løbet af den næste halve snes år udvandrer cirka en million jøder fra de muslimske lande til Israel. Denne bevægelse fremstilles i Israel som en udveksling. I flere lande (Marokko, Yemen) har der aldrig været anti-

jødiske masseaktioner. I Irak finder udvandringen sted efter nogle attentater, som synes at kunne føres tilbage til Israel. Med hensyn til Egypten er udvandringen en konsekvens af krigen i 1956. De nye indvandrere bliver i Israel udsat for social diskrimination.

Palæstina er slettet af landkortet, og de israelske ledere (som ikke bruger ordet "palæstinensisk") håber, at flygtningene vil blive integreret i nabolandene. FN opretter UNRWA som den organisation, der skal tage sig af de palæstinensiske flygtninge og deres efterkommere, som der kommer flere og flere af.

I Israel, som kalder sig en jødisk stat, udgør palæstinenserne 20% af befolkningen; det er dem, der undgik fordrivelsen, og de har ikke de samme rettigheder som jøderne.

Den Jødiske Nationalfond konfiskerede næsten al jorden, som før 1948 havde været 92% palæstinensisk, og gav den til de nye jødiske indvandrere. Palæstinenserne i Israel var i årevis underlagt udgangsforbud, og det var en "overtrædelse" af dette udgangsforbud i forbindelse med det fransk/britisk/israelske angreb på Egypten i oktober 1956, der medførte, at 47 landsbyboere fra Kafr Kassem blev mejet ned af det israelske grænsepoliti, da de sidst på dagen vendte hjem efter arbejde i marken eller de nærliggende byer. De var ikke blevet informeret om udgangsforbuddet, der var blevet udstedt en halv time før, det trådte i kraft.

Yad Vashem-mindesmærket oprettes i 1953 på den tidligere landsby Deir Yassins jord. Mindet om holocaust

bliver centralt i Israel. Denne udvikling forstærkes nogle år senere med processen mod og henrettelsen af den nazistiske krigsforbryder Eichmann.

I 1956 besatte Israel i alliance med Frankrig og England den egyptiske Sinai-halvø, men blev efter en afstemning i Sikkerhedsrådet tvunget til at trække sig tilbage.

Efter den tid kaster Israel sig ud i atomforskning, som nogle år senere fører til, at landet kommer i besiddelse af atomvåben. Den palæstinensiske befrielsesorganisation, PLO oprettes i 1964, og det palæstinensiske spørgsmål rejses på ny.

Der er divergerende fremstillinger af årsagerne til Seksdageskrigen i juni 1967. Israelerne siger, at de forsvarede sig imod, at den egyptiske præsident Nasser forsøgte at blokere Tiranstrædet. Det ville betyde, at de ikke ville kunne besejle havnebyen Eilat. Ifølge araberne er det israelske angreb velovervejet og længe planlagt. Takket være en knusende overlegenhed i luften er den israelske sejr hurtig og total. Der erobres enorme nye landområder. Det får ingen betydning, at det militære samarbejde med Frankrig ophører, for USA erstatter øjeblikkeligt den hidtidige franske hjælp. Østjerusalem udvides og annekteres ved en afstemning i Knesset. Det syriske Golan bliver senere ligeledes annekteret.

Levy Eshkols Arbejderpartiregering med arbejdsminister Yigal Allon udarbejder straks en koloniseringsplan for Vestbredden. For at finde bosættere henvender han sig til en lille gruppe religiøse zionister, som opretter de første bosættelser.

1967 er et vendepunkt. Dels indledes en kolonisering, der indebærer, at der i dag bor næsten 600.000 israelere på den anden side af den grønne linje (den internationalt anerkendte grænse). Og dels begynder folk på de religiøse fløje, der indtil da har været ligeglade med zionismen, i stort tal (ifølge de seneste valg cirka en fjerdedel af den israelske opinion) at bakke op om den "nationalreligiøse strømning" og at spille en større rolle i en kolonisering, som skal vise sig ikke at kunne rulles tilbage.

I november 1967 vedtager FN resolution 242, der kræver israelsk tilbagetrækning fra de besatte områder. Men resolutionen får ingen virkning, og der kommer ingen sanktioner imod Israel.

KRIGENS INTERNATIONALISERING OG OSLOAFTALEN

Under Seksdageskrigen bliver cirka 250.000 palæstinensere fordrevet fra de nye erobrede områder. Men det jødiske flertal, som før 1967 lå på omkring 80% i Israel, er betydeligt reduceret i det nye område, der kontrolleres af Israel.

PLO og palæstinensiske grupper på den yderste venstrefløj forsøger at få fodfæste i nabolandene og gennemfører overalt i verden anti-israelske attentater. I 1970 ("Sorte September") knuser Jordans Kong Hussein (med diskret israelsk hjælp) palæstinenserne. Tusinder dør, og PLO søger tilflugt i Libanon.

I 1973 foretager Egypten og Syrien et overraskelsesangreb på Israel. De to hære bliver slået tilbage, men Israel er blevet ramt på sin tro på egen usårlighed.

I 1975 udbryder den libanesiske borgerkrig, og det sker symbolsk ved, at falangistiske militser med maskingeværer beskyder en palæstinensisk bus. Venstrefløjen og PLO, som er allierede, synes at være ved at få overtaget, men det glipper, da den syriske hær intervenserer imod dem til fordel for højrefløjen.

I 1976 gør palæstinenserne i Israel oprør imod konfiskeringen af deres jord i Galilæa. Det er udgangspunktet for "Jordens Dag" (markeres hvert år den 30. marts, overs. anm.).

I 1977 vinder Menachem Begins højrefløj for første gang valget i Israel. Der er ikke tale om en tilfældighed, men om en samfundsmæssig forandring: Højrefløjen og dens allierede har for altid kapret de orientalske og religiøse jøders stemmer.

I 1978 kommer den egyptiske præsident Sadat til Jerusalem. Israel og Egypten underskriver en fredsaftale. Bosætterne i Sinai evakueres, området gives tilbage til Egypten, og de to lande udveksler ambassadører. Denne fred bliver ikke fulgt op af andre fredstiltag. Sadat protesterer ikke, da den israelske hær invaderer Sydlibanon og dér opretter en allieret milit (SLA, Sydlibanons Hær).

I 1982 invaderer den israelske hær igen Sydlibanon. Den bliver der i 18 år. Der begås massakrer mod palæ-

stinenserne i Libanon: Tel az-Zaater (august 1976 af falangisterne med syrisk støtte) samt Sabra og Chatila (september 1982 af falangisterne med israelsk hjælp). Massakrerne i Sabra og Chatila fremkalder store demonstrationer i Israel og medfører oprettelsen af Fred Nu-bevægelsen. Med mordet på Israels libanesiske allierede, Bashir Gemayel, slår forsøget på at indsætte et venligtsindet regime i Beirut fejl.

I 1983 forlader Arafat og PLO deres tilholdssted i det nordlige Libanon, hvor de er omringet af syriske tropper på den ene side og israelske patruljebåde på den anden. De flygter og slår sig ned i Tunesien.

Under Iran-Irak-krigen hjælper Israel diskret Iran.

I 1987 udbryder Intifadaen eller stenoprøret, en spontan bevægelse, som spreder sig til alle de besatte områder. Forsvarsminister Yitzhak Rabin giver ordre til, at der skal slås hårdt ned på oprørerne: "om nødvendigt, knus deres arme og ben". Konsekvensen af dette oprør: hundredtusinder af palæstinensiske arbejdere i Israel bliver fyret, og den israelske økonomi, der allerede er alvorligt ramt af omkostningerne ved indvandringen af sovjetiske jøder, oplever et voldsomt tilbageslag.

I 1988 får Arafat i Alger PLO til at anerkende staten Israel inden for grænserne fra før 1967 og til at kræve en palæstinensisk stat, der er begrænset til de besatte områder (22% af det historiske Palæstina).

Under den første Golfkrig i 1991 bombarderes Israel med Scudmissiler fra Irak. For ikke at genere de allieredes intervention undlader Israel at svare igen.

I 1991, da Sovjetunionen bryder sammen, tvinger præsident Bush (den ældre) den israelske regering til forhandlinger inden for rammerne af Madridkonferencen. Fordi Shamirs regering er meget lidt samarbejdsvillig, nægter USA at kationere for et banklån til at finansiere indvandringen af sovjetiske jøder. Shamirs regering falder, og Yitzhak Rabin bliver premierminister.

Den 13. september 1993 underskrives Osloaftalen, hvor PLO og Israel gensidigt anerkender hinanden. Det vigtigste i de underskrevne aftaler handler om "sikkerhed". Den palæstinensiske myndighed (PA) oprettes, men der er ikke skrevet under på noget om en fremtidig palæstinensisk stat eller om dens grænser. Der er håb om, at de to autonome enklaver i Jeriko og Gaza vil komme til at udgøre kimen til en kommende stat. PLO's ledere forlader Tunis for at vende hjem til Palæstina.

Den 25. februar 1994 myrder en bosætter 29 palæstinensere ved Patriarkernes Grav i Hebron. Premierminister Rabin sender hæren ind i centrum af byen for at beskytte bosætterne. I tidsrummet mellem underskrivelsen af Osloaftalen og mordet på Rabin (november 1995) slår 60.000 nye bosættere sig ned i de besatte områder. Til gengæld sker frigivelsen af palæstinensiske fanger kun drypvis.

Kort før sin død underskriver Rabin og Arafat de midlertidige aftaler i Taba. Palæstina bliver delt i tre

zoner, hvoraf den ene (zone C) forbliver under total israelsk kontrol.

Det nyligt opståede, religiøse masseparti, Hamas, nægter at anerkende aftalen. Det begår i denne periode flere selvmordsattentater, afbrudt af våbenhviler.

EN KRIG UDEN ENDE?

Mordet på Rabin finder sted på et tidspunkt, hvor halvdelen af det israelske samfund klart afviser "fredsprocessen". I løbet af de få måneder, hvor Shimon Peres er ved magten, øger han igen spændingen ved at lade en hamasleder i Gaza myrde og ved at bombe byen Qana i Libanon. Han støder de palæstinensiske vælgere i Israel fra sig og bliver ved valget i 1996 slået af Benjamin Netanyahu.

Netanyahu er indædt modstander af Osloaftalen, som lidt efter lidt tømmes for indhold.

I 1999 vender Arbejderpartiet med Ehud Barak kort tilbage til magten. I 2000 rømmes Sydlibanon efter 18 års besættelse, og den libanesiske modstandsbevægelse Hizbollah fremstår for libanenserne som den store sejrherre. Mens Barak i alle meningsmålinger står til at tabe, forhandler han med Arafat i Camp David og Taba. Han hævder senere, at han fremsatte generøse tilbud til Arafat, at denne afslog dem, og at Israel ikke har nogen "partner for fred". Den israelske offentlighed tror på det. I september 2000 vandrer højrefløjens premier-

ministerkandidat, Ariel Sharon, rundt på Haram al Sharif/Tempelpladsen i Jerusalem. Palæstina sættes i brand, mange bliver slået ihjel, og den israelske hær besætter store palæstinensiske byer. Arafat er under belejring i Muqata'aen i Ramallah. Han dør i 2004, og palæstinenserne er overbeviste om, at han er blevet forgiftet.

Med jævne mellemrum forhindrer USA enhver forømmelse af Israel i FN og garanterer landets ledere straffrihed.

I 2001 bliver Sharon valgt med stort flertal. I 2005 beslutter han til almindelig overraskelse at evakuere bosættelserne fra Gazastriben. Hans parti, Likud, sprænges. Sharon opretter partiet Kadima, som Shimon Peres tilslutter sig. Partiet vinder valget, men Sharon er blevet ramt af en hjerneblødning og må forlade det politiske liv.

PLO's tidligere nummer 2, Mahmoud Abbas, vinder i januar 2005 præsidentvalget i Palæstina uden større modstand, hvorimod Hamas vinder det efterfølgende kommunalvalg og valget til den lovgivende forsamling. Det kommer til store spændinger mellem præsidenten og hans premierminister fra Hamas, Ismael Haniyeh, indtil Hamas efter blodige kampe (formentlig indledt af Fatah) tager magten i Gaza (2007). Palæstina har ingen stat, men befinder sig i en situation med to rivaliserende "regeringer". Som svar på denne magtovertagelse iværksætter den israelske regering i overensstemmelse med og med støtte fra den egyptiske præsident Mubarak blokaden af Gaza.

I løbet af sommeren 2006 angreb den israelske hær Sydlibanon og forårsagede store ødelæggelser, før den trak sig tilbage. I vinteren 2008-2009 invaderede den israelske hær Gazastriben under kodenavnet "Operation Hærdet Bly". 1400 blev dræbt, uden at noget reelt ændrede sig: Hamas bevarede magten, og blokaden fortsatte.

I november 2012 og i juli 2014 angreb den israelske hær endnu engang Gaza. 2000 blev dræbt, flertallet var kvinder, børn og gamle mennesker.

I årevis har den israelske hær og politi med jævne mellemrum ødelagt de palæstinensiske beduiners landsbyer og huse i Negev, ligesom de har ødelagt huse i Østjerusalem.

Afslutningsvis: situationen er meget paradoksal. Magtbalancen er fuldstændig i Israels favør, og den politiske udvikling i Egypten og Syrien skader situationen i Palæstina. Osloaftalen er definitivt død, ingen tror længere på muligheden for to stater, der lever i fred inden for grænserne fra før 1967. Der er i Israel ingen "fredslejr", der er i stand til at gennemtvinge et kompromis. Den israelske offentlighed går uanset omkostningerne ikke ind for at give indrømmelser. I Palæstina er der et stærkt ønske om politisk enhed og samling.

Men de israelske ledere har ødelagt deres historiske projekt om en ren jødisk stat. Der er i dag 50% palæstinensere mellem Middelhavet og Jordanfloden, og det går i retning af en kamp for lige rettigheder i et fælles område. Russell-tribunalet for Palæstina har

symbolsk fordømt Israel for apartheid og samfundsmord, og der er startet en international kampagne for boykot. En fortsættelse af status quo forudsætter, at det internationale styrkeforhold aldrig vil ændre sig. Kan man nu også være så sikker på det?

CITEREDE FORFATTERE:

G. Achkar: *Les Arabes et la Shoah* (2007)

I. Pappé: *La guerre de 1948 en Palestine* (2000)

T. Segev: *The Seventh Million* (1993)

B. Morris: *The Birth of the Palestinian Refugee Problem* (1989)

S. Mansour-Mérien: *L'histoire occultée des Palestiniens* (2013)

Kapitel 3

DEN ZIONISTISKE IDEOLOGIS MANGEARTEDE NATUR

ZIONISME OG ANTISEMITISME

Antisemitismen var som udgangspunkt hovedsageligt en kristen anti-judaisme. I slutningen af oldtiden konkurrerede de to religioner. Kristendommen vandt og opfandt en række antijødiske stereotyper, såsom at det var jøderne, der myrdede Jesus¹⁶, og at de begik rituelle forbrydelser og ønskede at dominere verden. De kristne lukkede jøderne inde i særlige kvarterer. De øgede antallet af forbud (bl.a. mod jordbesiddelse) og henviste jøderne til erhverv, som samfundet havde brug for, men som gjorde dem meget udsatte. Fordrivelser og massakrer præger jødernes historie i det kristne Europa. I den muslimske verden levede jøderne med status af "dhimmi"¹⁷, som beskyttede dem mod systematiske forfølgelser.

¹⁶ Denne kristne anklage, der refererer til korsfæstelsen af Jesus Kristus, har fremprovokeret mange massakrer. Anklagen er først for nylig blevet trukket tilbage på Det andet Vatikan-koncil.

¹⁷ Dhimmi: udtrykket anvendes i den muslimske ret (forts. s 47)

Jøderne begyndte efterhånden at forlade ghettoen og blive ligeberettigede, men hermed forvandlede den kristne antijudaisme sig til en racebaseret antisemitisme. Jøderne personificerede for alle de fremspirende nationalistiske bevægelser en hindring for drømmen om etnisk rene stater. I det russiske imperium, hvor hovedparten af den tids jøder boede, blev antisemitismen allerede i 1881 statens erklærede politik, politiet organiserede pogromer, og millioner af jøder udvandrede til Vesten, først og fremmest til USA.

Stillet over for denne situation vendte zionismen sig fra begyndelsen mod enhver tanke om at "leve sammen", om at kæmpe for lige rettigheder, assimilation eller integration. Begivenheder som Dreyfusaffæren i Frankrig eller pogromen i Kichinev¹⁸ i det russiske imperium blev taget som vidnesbyrd om, at man for enhver pris skulle oprette en jødisk stat.

En symbolsk episode blev det således, da Herzl¹⁹ kort før sin død mødte Plehve, en af tsarens mest antisemitiske ministre. De to mænd blev enige om, at det var nødvendigt, at så mange jøder som muligt skulle forlade Rusland.

¹⁷ om "bogens folk", dvs. jøder og kristne. De betaler skat, og selvom de ikke er statsborgere, nyder de myndighedernes beskyttelse.

¹⁸ Kichinev: er i dag hovedstaden i Moldavien. I 1903 organiserede tsarens politi en stor pogrom dér.

¹⁹ Theodor Herzl (1860-1904): zionismens grundlægger, han anså antisemitismen for at være uundgåelig.

Zionismen kæmper ikke imod antisemitismen. Den næres ved den. Den er en adskillelsens teori, som mener, at jøder og ikke-jøder ikke kan leve sammen, hverken i deres oprindelseslande eller i Israel/Palæstina.

Efter Balfourdeklarationen²⁰ var aliyah målet for de zionistiske ledere. Og i samme øjeblik Hitler kom til magten, blev målet, at de tyske jøder skulle drage til Palæstina og ikke til USA.

Efter 1948 ansporede de israelske ledere de jødiske menigheder til at udvandre, og, om nødvendigt, holdt de sig ikke tilbage for at bringe dem i fare. Attentaterne i Bagdad i begyndelsen af 1950'erne er ifølge afsløringer i avisen *Haaretz* formentlig begået af israelske efterretningstjenester. Og Suezkrigen²¹ fik endegyldigt det store jødiske samfund i Egypten til at rejse.

Man har i årevis systematisk holdt liv i sammenblandingen af antizionisme og antisemitisme. Ægte antisemitter (f.eks. de kristne zionister og lederne af den yderste europæiske højrefløj) støtter den israelske politik. Omvendt vrimler det med slogans som "Arafat er

²⁰ Arthur Balfour (1848-1930): britisk premierminister fra 1902 til 1905, berygtet for sine antisemitiske udtalelser. I 1917 var han udenrigsminister og lovede i Balfourdeklarationen, at Palæstina (som den britiske hær var i færd med at erobre) skulle blive et jødisk hjem.

²¹ Suezkrigen (1956): Efter den egyptiske præsident Nassers nationalisering af Suezkanalen angreb franske, engelske og israelske tropper Egypten. En afstemning i Sikkerhedsrådet tvang de fremmede tropper til at trække sig tilbage.

en ny Hitler", og anklager om, at "araberne" er antisemitter. Kritiske jøder anklages for at være antisemitter eller at lide af "selvhad"²². Antisemitismen, virkelig eller opdigtet, bruges til at forhindre kritik af Israel.

ZIONISME OG NATIONALISME

Zionismen er en ejendommelig form for nationalisme: den opfandt både folket, territoriet og sproget. Den henvendte sig ikke kun til jiddischtalende folk, men til alle jøder. Det var nødvendigt at definere, hvem der var jøde, for på den tid var mange jøder ikke praktiserende, endsige troende. Det land, som blev valgt til at rumme den nye stat, var allerede beboet, og Palæstina blev valgt af grunde, der på samme tid var religiøse og kolonialistiske. Det var ikke "et land uden et folk for et folk uden et land". Det valgte sprog (hebraisk) havde intet at gøre med de sprog, der blev talt af de forskellige jødiske samfund (jøde-arabisk, ladino, jiddisch).

I Østeuropa, hvor jøderne i begyndelsen af det 20. århundrede blev udsat for antisemitisme og blodig nationalisme, gik hovedparten af jøderne ind i socialistiske eller revolutionære partier og endog i et jødisk arbejderparti (Bund)²³, som gik ind for kulturel autonomi dér, hvor de boede, inden for revolutionens rammer.

²² Selvhad: udtrykket stammer fra en bog af en tysk jøde, Theodor Lessing. Det anvendes af dem, der betingelsesløst støtter den israelske politik, imod alle kritiske jøder.

²³ Bund: Et revolutionært jødisk parti, der omkring 1900 var meget aktivt i det russiske imperium.

Zionisterne påstod at være en "national befrielsesbevægelse". Men overalt i Europa, selv i bosættelsesområdet²⁴ i det russiske imperium, var jøderne i mindretal, så påstanden gav ingen mening.

Selvom zionisterne var i mindretal, kopierede de de værste nationalistiske stereotyper ved at teoretisere om umuligheden af raceblanding og frigørelse.

Mens alle andre former for nationalisme udbreder en idyllisk og mytisk udgave af nationens historie, kaster zionismen et slør over den jødiske historie. For zionismen har Israel en central rolle, og de jødiske samfund i resten af verden er blot en tragisk parentes, selvom de er centrum i alle de jødiske samfunds historier.

I dag har den israelske nationalisme taget en militærisk drejning. Israel er en hær, udstyret med en stat. Denne patriotisme manifesterer sig ved en total ufølsomhed over for palæstinenserne værdighed og liv.

ZIONISME OG SOCIALISME

Herzl var en borgerlig, assimileret og ikke-praktiserende, østrig-ungarsk jøde. Men de fleste zionister hævdede indtil 1977, at de var socialister. Der har endog fandtes kommunistiske zionister (f.eks. Poale Sion-bevægelsen).

²⁴ Bosættelsesområdet: Det vestlige område i det russiske imperium, som bestod af områder, der er blevet annekteret i det 18. århundrede. I princippet havde de russiske jøder ikke ret til at forlade dette område, som rummede omkring 10% af jøderne.

Denne "venstre zionisme" har totalt ignoreret palæstinenserne. Den har deltaget i koloniseringen og fordrivelsen af den oprindelige befolkning ved allerede i begyndelsen af det 20. århundrede at oprette den kommende israelske stats institutioner.

Kibbutzen²⁵ var længe myten om en socialistisk lighedsinstitution. Man må ikke glemme, at fordi den almindelige form for kolonisering var umulig i Palæstina, har kibbutzterne tjent til at fremme en kollektiv kolonisering, udelukkende forbeholdt jøder. De blev især lagt ved grænserne for at holde de palæstinensiske "infiltratorer" ude, eller lagt i de zoner, der skulle judaiseres (Galilæa).

Fagbevægelsen Histadrut²⁶ betegner sig som zionistisk. Den forfægter i sine statutter forsvaret for jødisk arbejde. Dens første store bedrift bestod i at bryde den palæstinensiske generalstrejke i 1936. Efter oprettelsen af staten Israel har denne fagbevægelse siddet på en meget stor del af økonomien (banker, transport-selskaber, offentlige arbejder, sygekasser). Den skylder de palæstinensiske arbejdere millioner af shekel, efter først at have tvunget dem til at betale kontingent og siden, efter deres fordrivelse, at have udplyndret dem.

²⁵ Kibbutz: disse udelukkende jødiske, kollektive landsbyer opstod allerede i begyndelsen af det 20. århundrede. På et tidspunkt repræsenterede de et socialistisk "ideal" i lille skala. I dag er de undertiden blevet til borgerlige kapitalistiske virksomheder.

²⁶ Histadrut: fagbevægelse, grundlagt i 1920, forbeholdt jøder.

Denne "venstrezionisme" har altid været kolonialistisk, og derfor planlagde den fordrivelsen af palæstinenserne i 1948. Selvom de mest afskyelige mord er blevet begået af Irguns²⁷ og Lehis²⁸ militser, begik Haganah²⁹ og Palmach (den "socialistiske" zionismes væbnede gren) talrige krigsforbrydelser eller forbrydelser mod menneskeheden og spillede en afgørende rolle i den etniske udrensning.

"Venstrezionismen" var ved magten i 1956, da den israelske hær sammen med de franske og engelske hære deltog i et imperialistisk felttog imod Egypten.

Den var også ved magten under erobringerne i 1967. Det var den, der indledte koloniseringen - repræsenteret ved Moshe Dayan³⁰ og Yigal Allon³¹ - og som fik de få religiøse zionister, som fandtes på den tid, til at oprette de første bosættelser.

²⁷ Irgun: terrororganisation grundlagt i 1931. Fra 1943 og frem blev den ledet af Menachem Begin (Israels premierminister 1977-83). Irgun stod bag talrige massakrer på palæstinenserne (bl.a. Deir Yassin) og talrige attentater mod briterne (bl.a. hotel King David).

²⁸ Lehi (eller Sterngruppen): fraktion udskilt fra Irgun, grundlagt i 1940. Denne terrorgruppe, der fra 1942 blev ledet af Yitzhak Shamir (Israels premierminister 1983-84 og 1986-92), fortsatte under Anden Verdenskrig med at dræbe englændere.

²⁹ Haganah: Denne organisation, som blev oprettet i 1920, var i begyndelsen hemmelig, før den under den palæstinensiske opstand i 1936 indgik som hjælpetropper for den britiske hær. I 1948 blev den til en regulær hær.

³⁰ Moshe Dayan (1915-1981): stod i spidsen for den (forts. s 53)

Man genfinder de store navne fra den zionistiske "venstrefløj" i den brutale undertrykkelse af den første Intifada: Yitzhak Rabin³²; i bombningen af Qana: Shimon Peres³³; i bygningen af muren: Fouad Ben Eliezer³⁴; i Libanonkrigen: Amir Peretz³⁵ og i massakren "Hærdet Bly": Ehud Barak³⁶.

Zionismen har udvisket de ideologiske forskelle og de vigtigste ledere, der kom fra den zionistiske "venstrefløj", har for nylig forladt den (f. eks. Peres og Barak).

³⁰ den israelske hær i 1956- og 1967-krigene.

³¹ Yigal Allon (1918-1980): leder af et lille, "venstreorienteret" parti, ophav til den koloniseringsplan for Vestbredden, som stadig fungerer.

³² Yitzhak Rabin (1922-1995): general, der har kæmpet i alle Israels krige, og som to gange har været premierminister. Fordi han underskrev Osloaftalen, blev han to år senere dræbt af det yderste højre.

³³ Shimon Peres (f. 1923): Hans korte overgangsperiode som premierminister efter mordet på Rabin blev præget af "fredsprocessens" endegyldige sammenbrud.

³⁴ Fouad Ben Eliezer (f. 1936): general, kompromitteret af krigsforbrydelser begået imod Egypten. Han var minister for infrastruktur, da muren blev bygget.

³⁵ Amir Peretz (f. 1952): arbejderleder. Han var forsvarsminister under angrebet på Libanon i 2006.

³⁶ Ehud Barak: (f. 1942): han var ved magten under "forhandlingerne" i Taba og Camp David og ophavsmand til sætningen "vi har ingen partner for fred".

Alle politiske strømninger og alle stater svigtede under fascismens og nazismens fremvækst. Zionismen er ingen undtagelse. Da de amerikanske jødiske foreninger dekretede boykot af Nazityskland, gik Ben Gurion³⁷ imod dette af hensyn til den kommende jødiske stats fremtid. I 1933 blev Haavara-aftalen³⁸ (aftale om overførsel) indgået mellem Det Zionistiske Forbund for Tyskland og de nazistiske myndigheder. Den tillod tyske jøder at rejse ud med deres ejendele på betingelse af, at de rejste til Palæstina. Denne aftale var gældende indtil 1939. Jewish Agency lukkede først sine kontorer i Tyskland umiddelbart før angrebet på Sovjetunionen, da det nazistiske regime havde besluttet sig for at udrydde jøderne.

I sin bog *Eichmann i Jerusalem* forklarer Hannah Arendt³⁹, at hvis det ikke havde været for det aktive samarbejde med det besatte Europas fremtrædende jøder, som

³⁷ David Ben Gurion (1886-1973): den vigtigste zionistiske leder i den periode, hvor Palæstina var under det britiske mandat. Han var med en kort afbrydelse premierminister fra Israels oprettelse (1948) indtil 1963.

³⁸ Haavara (hebraisk: overførselsaftale) blev underskrevet den 25. august 1933 efter tre måneders forhandlinger mellem Det Zionistiske Forbund for Tyskland og Nazitysklands økonomiske myndigheder.

³⁹ Hannah Arendt (1906-1975): tysk-jødisk filosof i eksil i USA. Hun har udviklet begrebet om jøden som paria i de europæiske samfund.

havde udarbejdet lister, udleveret navne og vejledt politiet til fordel for besættelsesmagten, kunne mange af de udryddede jøder have været reddet. Mange af disse fremtrædende kollaboratorer var zionister i lighed med den ungarnske Rudolf Kästner, som forhandlede med Eichmann om at redde 1600 fremtrædende jøder til gengæld for en liste med hundredtusinder af jøder, dømt til udryddelse. Kästner blev myrdet i Israel af én, der havde overlevet denne infame handel.

Zionismens "revisionistiske" gren, grundlagt af Vladimir Jabotinsky⁴⁰ har altid været ideologisk tæt på fascismen. Jabotinsky havde boet i Italien og beundrede Mussolini. Hans teori om "overførsel" af palæstinerne er inspireret af den italienske hærs overfald på Etiopien i 1930'erne. Yitzhak Shamirs⁴¹ Sterngruppe tog kontakt til nazisterne, mens det europæiske folke- drab på jøderne fandt sted, og den fortsatte indtil begyndelsen af 1943 med at myrde britiske soldater. Gruppen myrdede også den britiske repræsentant i Cairo, Lord Moyne, i 1944.

I 1942, mens folkedrabet var i fuld gang, besluttede de zionistiske ledere på Biltmorekonferencen at erobre

³⁹ Hannah Arendt (1906-1975): tysk-jødisk filosof i eksil i USA. Hun har udviklet begrebet om jøden som paria i de europæiske samfund.

⁴⁰ Vladimir Jabotinsky (1880-1940): ideolog for den zionistiske højrefløj, som selv kaldte sig "revisionister".

⁴¹ Yitzhak Shamir (1915-2012): leder af Lehi (Sterngruppen). Mellem 1983 og 1992 var han flere gange premierminister i Israel.

hele Palæstina og fordrive de oprindelige indbyggere derfra.

Ganske vist var der nogle få zionister i den jødiske modstandsbevægelse imod nazismen, først og fremmest Mordechai Anielewicz, som var medlem af Hashomer Hatzair⁴² og ledede ghettoopstanden i Warszawa. Men den jødiske modstandsbevægelse var hovedsageligt kommunistisk eller bundistisk.

Efter krigen byggede staten Israel Yad Vashem⁴³, et museum til minde om ofrene for det nazistiske folkedrab, på den ødelagte palæstinensiske landsby Deir Yassins⁴⁴ jord. Som om ét minde kunne udslette et andet. Efter processen mod og hængningen af Eichmann tilranede de zionistiske ledere sig mindet om det nazistiske folkedrab. De relancerede myten om, at oprettelsen af Israel var svaret på de nazistiske jødeudryddelser.

De israelske ledere vælger, hvem der er de "retfærdige"⁴⁵: dem selv og dem, der har reddet jøder. Og undervejs omskriver de historien ved at forklare, at Auschwitz ikke ville have fundet sted, hvis staten Israel

⁴² Hashomer Hatzair: "Venstrezionistisk" ungdomsbevægelse, grundlagt i 1913.

⁴³ Yad Vashem: israelsk mindesmærke for de jødiske ofre for nazismen, bygget i 1953.

⁴⁴ Deir Yassin: palæstinensisk landsby beliggende tæt på Jerusalem, hvor terrorgrupper fra Irgun og Lehi den 9. april 1948 massakrerede civilbefolkningen.

⁴⁵ Retfærdige: et navn givet til dem, der under Anden Verdenskrig med fare for eget liv frelste jøder.

havde eksisteret, eller ved at fjerne bundmedlemmet Marek Edelman⁴⁶ fra modstandsbevægelsens historie.

ZIONISME OG OMSKRIVNING AF HISTORIEN

Selvom flertallet var ikke-troende, brugte de første zionister Bibelen som en bog om kolonialistisk erobring. Arkæologer og historikere er enige om, at det land, som i dag er Israel/Palæstina, altid har været befolket af forskellige folkeslag, og at følgende begivenheder i det store og hele er at regne for legender: Hebræernes ankomst fra Mesopotamien (Abraham), udvandringerne til og fra Egypten (Moses), den blodige erobring af Kanaan (Joshua)⁴⁷ og Salomons og Davids forenede kongerige⁴⁸. Zionisterne påstår, at det nuværende Israel er en genoprettelse af Det Forenede Kongerige, og bosætterne bruger den etniske udrensning, som Joshua foretog, til at retfærdiggøre den udrensning, som de selv foretager i de besatte områder.

⁴⁶ Marek Edelman (1915-2009): aktivist i Bund og i 1943 næstkommanderende i den anden ghettoopstand i Warszawa. Han blev boende i Polen efter krigen og tilkendegav altid sin aversion imod zionismen.

⁴⁷ Joshua: ifølge Bibelen blev han født som slave i Egypten, og ved at massakrere den ugudelige befolkning erobrede han en efter en Kanaans byer.

⁴⁸ Det Forenede Kongerige: ifølge Bibelen skulle Saul, David og Salomon i det 11. århundrede f.Kr. have regeret over et stort kongerige.

Zionisterne hævder, at tre eller fire millioner jøder blev sendt i eksil af romerne i forbindelse med Titus⁴⁹ troppers ødelæggelse af det jødiske tempel, og at zionismen har gjort en tilbagevenden mulig, "opstigningen" til Israel. I virkeligheden har der hverken været et eksil eller en tilbagevenden, og de tal, som de officielle zionistiske historieskrivere fremsætter, er fuldstændig grebet ud af den blå luft. Det er den jødiske religion, der er blevet spredt, ikke befolkningen. Sagt på en anden måde: nutidens jøder er stort set efterkommere af konvertitter, og efterkommerne efter oldtidens judæere er i alt væsentligt palæstinenserne. Under alle omstændigheder: selv hvis "eksilet" havde fundet sted, giver det naturligvis ingen "historisk ret" til Palæstina. På hvilken måde skulle det at have haft forfædre i et område give nogen retten til at fordrive de oprindelige indbyggere?

Ifølge zionisterne er "diasporaen" en parentes, skabt af lidelser og forfølgelser. Men virkeligheden er, at sprogene, kulturerne, ritualerne, kogekunsten, musikken og de jødiske traditioner stammer fra bl.a. Nordafrika, Spanien, Polen, Yemen og Ukraine. De jødiske samfunds historie er mangfoldig uden nogen forbindelse med landet Israel/ Palæstina.

De zionistiske "historikere" er opsatte på at vise, at der altid har været en stor jødisk befolkningsgruppe i Palæstina. Det er forkert. Fra det 3. til det 19. århundrede

⁴⁹ Titus: romersk kejser, som erobrede Jerusalem i år 70 e.Kr. og lod det jødiske tempel ødelægge.

var antallet af jøder i Palæstina mindre end i andre lande i området (f.eks. Egypten, Mesopotamien og Persien). Og de jøder, der boede i Palæstina før zionisternes ankomst, var helt og aldeles imod tanken om en jødisk stat. Jødedommens historie i denne periode er kejserriget Khazar, Maimonides, fordrivelsen fra Spanien, Sabbataï Tsevis⁵⁰ kætteri, Spinoza, abbed Gregorius⁵¹ osv., og alt det har intet med zionismen at gøre.

Naturligvis hviler en ideologi eller et politisk projekts "legitimitet" ikke udelukkende på historien. Zionisterne har følt behov for ikke kun at retfærdiggøre deres projekt med nødvendigheden af at tilbyde de forfulgte jøder et "tilflugtssted". De har dertil føjet en mytisk historie, et nyt land (de har ladet som om, de ikke så, at det var beboet) og et nyt sprog.

Massada-komplekset⁵² – denne hegemoniske tankegang i Israel, der bekræfter, at "jøderne kun kan stole på sig selv", og at selvmord er at foretrække frem for kompromisset – næres af denne omskrivning af historien.

⁵⁰ Sabbataï Tsevi (1626-1676): jøde fra Smyrna, der dengang var en del af det osmanniske imperium. Han udråbte sig til Messias og trak mange jøder og muslimer med sig.

⁵¹ Abbed Gregorius (1750-1831): deputeret til den franske grundlovgivende forsamling; han stod bag den lov, der gav de franske jøder statsborgerskab.

⁵² Massada: en fæstning, der rager op over Dødehavet. I år 73 e.Kr. foretrak de oprørske og belejrede jøder at begå selvmord frem for at overgive sig.

Fordi dagens kolonialisme delvist stammer fra denne mytiske historie, skal denne til stadighed sættes til debat.

Hvad der mislykkedes for mange ideologier, er lykkedes for zionismen, nemlig at skabe et "nyt menneske", som lider af hukommelsestab, hvad angår jødernes historier og kulturer og derfor straks lader sig forføre af militaristiske eller racistiske ideologier.

ZIONISME OG PALÆSTINA

På de første zionistkongresser var det på intet tidspunkt et problem, at Palæstina var beboet. Omkring 1920 tænkte Ben Gurion og Ben Zvi, at de "fellaher" (bønder), der boede i Palæstina, var efterkommere af hebræerne (på det punkt havde de ret) og ville acceptere det zionistiske projekt. Palæstinenserne begyndte at gøre oprør, da det stod klart, at hensigten med jødernes tilegnelse af jorden var at fordrive palæstinenserne og oprette en stat, hvor der ingen plads var til dem. Zionisterne havde længe før 1948 opbygget et statsapparat og institutioner.⁵³ Som det fremgår af Maryse Gargours film *La terre parle arabe*, var de zionistiske ledere meget tidligt enige om idéen om "overførslen", dvs. fordrivelsen af palæstinenserne til den anden side af Jordanfloden. Den fordrivelse, der blev gennemført i 1948, var planlagt langt tidligere.

⁵³ Institutioner oprettet af zionisterne: Den jødiske koloniale Bank (1899), JNF = Den Jødiske Nationalfond (1901), Haganah (1920), Histadrut (1920) og Jewish Agency (1929).

Praktisk talt helt indtil Osloaftalen benægtede zionisterne eksistensen af et palæstinensisk folk. Officielt talte man om "araberne" (alle terrorister, som ville kaste jøderne i havet), og fordrivelsen i 1948 blev fremstillet som en befolkningsudveksling. Denne benægtelse (udtrykket anvendes som regel om holocaustbenægtelse, overs. anm.) fortsætter i dag. For mange af de zionistiske ledere "eksisterer den palæstinensiske stat allerede – i Jordan." De zionistiske lederes nuværende strategi sigter mod at opdele Palæstina: Østjerusalem er ved at blive judaiseret; Vestbredden er opdelt i tre zoner; Gaza er blevet et friluftslaboratorium, hvor besættelsesmagten eksperimenterer med, hvordan man kan holde et folk i bur; palæstinenserne i Israel – og endelig flygtningene. Zionismen mener, at de palæstinensiske flygtnings ret til at vende tilbage er ensbetydende med, at "jøderne bliver smidt i havet". Sagt med andre ord: Man kan godt opgive enhver tanke om at råde bod på den etniske udrensning fra 1948.

Palæstinenserne har ingen stat, men de har to rivaliserende pseudo-regeringer, hvilket er en stor israelsk sejr. Under alle omstændigheder kan en palæstinensisk regering ifølge de zionistiske ledere kun have en eneste væsentlig funktion: at garantere besættelsesmagts sikkerhed.

I dag er næsten en fjerdedel af befolkningen i Israel ikke-jøder. De bliver presset til at tilslutte sig zionismen og anerkende statens jødiske karakter. De er underkastet voldsom diskrimination på arbejdet, i deres boligområder og med hensyn til at eje jord. Således bor

beduinerne i Negev⁵⁴ for hovedpartens vedkommende i "ikke-anerkendte" landsbyer uden vand, elektricitet, veje og skoler, og med jævne mellemrum bliver landsbyerne ødelagt.

ZIONISME OG KOLONIALISME

I begyndelsen af det 20. århundrede var kolonialismen en dominerende "værdinorm". Selv på venstrefløjen var anti-kolonialisterne meget sjældne, og der var enighed om, at Europa bragte "civilisationen" til de underudviklede indfødte. De første zionister havde knap nok set de "oprindelige indbyggere", og hvis de havde, betragtede de dem med stor nedlaidenhed. Imidlertid havde Palæstina meget tidligt haft landbrug, handel, fagforeninger, partier og forfattere.

De zionistiske kolonialister købte jord fra rige fraværende palæstinensiske jordejere, hvilket medførte, at fæstebønderne blev smidt ud. Denne kolonialisme adskilte sig fra den, man så f. eks. i Algeriet. Zionisterne havde ikke til hensigt at undertrykke den koloniserede befolkning, men at fordrive og erstatte den. I 1948 ejede zionisterne knap 10% af området. Ved hjælp af den etniske udrensning konfiskerede og stjal de mere end 90% af jorden. Og de ødelagde i hundredvis af landsbyer for at fjerne ethvert spor af Palæstina. Længe var koloniseringen af jorden kollektiv (kibbutzer, moshaver).

⁵⁴ Beduinerne i Negev (Naqab) bliver udsat for fordrivelse og ødelæggelse af deres permanente landsbyer. Man anerkender ikke deres ejendomsret.

Koloniseringen tjente militære formål (forsvare grænserne mod de "indtrængende") og har hjulpet med til at "judaisere" de erobrede områder (f.eks. Galilæa).

JNF⁵⁵ = den Jødiske Nationalfond har eksisteret siden begyndelsen af det 20. århundrede. Den har spillet en central rolle med hensyn til at berøve palæstinenserne deres land.

1967 markerede et vendepunkt. Det var det zionistiske "venstre", som besluttede at kolonisere de nyligt erobrede områder. Allerede Yigal Allon-planen fra 1968 forudså annekteringen af store dele af Vestbredden og Jordandalen.

Den israelske regering har bevilget enorme summer til den nationalreligiøse⁵⁶ strømning, som har skabt en syntese mellem zionisme og religion, for at man overalt kan oprette bosættelser. Til disse ideologiske bosættere har føjet sig de "økonomiske" bosættere, der er blevet tiltrukket af behagelige omgivelser og billige boliger.

⁵⁵ JNF, på hebraisk KKL (Keren Kayemeth Leisrael): Dens funktion er (med alle midler) at erhverve landområder for at gøre dem "jødiske". Dens symbolske handling er at plante træer, der symboliserer judaiseringen af jorden.

⁵⁶ Nationalreligiøs strømning: Efter 1967 blev mange ortodokse jøder zionister og drog ud for at kolonisere det, de kalder for "Judæa og Samaria". I dag repræsenterer denne strømning næsten en fjerdedel af de israelske vælgere.

Koloniseringen er ikke længere snigende. Der er næsten 600.000 bosættere i Østjerusalem og på Vestbredden. De fleste større palæstinensiske byer er omringet af muren og bosættelserne. Denne territoriale kolonisering kvæler Palæstina, beslaglægger jorden og vandet, så palæstinenserne skal købe el og vand fra israelerne. Palæstina er forvandlet til bantustans.⁵⁷

Denne kolonisering er speciel. Der er hverken tale om en formel annektering (hvilket ville tvinge Israel til at give palæstinenserne statsborgerskab), og der er heller ikke planlagt tilbagetrækning. Den model, man følger, er apartheid med bantustans.

ZIONISME OG DEN ARABISKE VERDEN

I over tusind år har der eksisteret betydelige jødiske samfund i den arabiske verden. Der var tale om indfødte samfund. Jøderne i Irak stammer fra Babylons jøder, dem i Yemen fra et gammelt jødisk kongedømme, og dem i Nordafrika hovedsageligt fra judaiserede berbere. De jøder, der blev fordrevet fra Spanien, søgte især tilflugt i Nordafrika. Den arabiske verdens jøder talte arabisk, og hele deres kultur, deres musik, deres kogekunst osv. var den samme som omgivelsernes.

I den zionistiske litteratur forsøger man at præsentere denne historie som en smertefuld fortid. Den arabiske

⁵⁷ Bantustans: et navn, som man i Sydafrika under apartheid gav til de fattige reservater, hvor de sorte var isolerede.

verden har oplevet perioder med fred, med fremgang, med spændinger og med krige, og disse forandringer har naturligvis berørt de jødiske samfund. Men der har ikke været tale om en specifik forfølgelse, der kan sammenlignes med, hvad jøderne har været udsat for i det kristne Europa.

De palæstinensiske jøder, der var meget religiøse, levede i det store og hele i harmoni med deres naboer, hvilket fremgår af, at der før 1917 var både muslimske, jødiske og kristne rådsmedlemmer i Jerusalems kommunalbestyrelse. Da Det Osmanniske Imperium gik i opløsning, blev jøderne opfordret til at blive en del af et nyt arabisk Mellemøsten, men tilbuddet interesserede ikke zionisterne.

Zionisterne siger ofte, at araberne under Anden Verdenskrig var pro-nazistiske. Det er en grov løgn. Gilbert Achkar har vist, at – med den bemærkelsesværdige undtagelse af stormuftien af Jerusalem, Amin al-Husseini⁵⁸, som tilbragte krigen med fra Tyskland at organisere nazistiske militser på Balkan – de vigtigste palæstinensiske ledere var fremmede over for denne ideologi, og de var under alle omstændigheder langt mindre inficeret end de europæiske “eliter”.

Zionisterne har haft meget få argumenter til at “bevise”, at araberne “nødvendigvis” var nazister. I alt væsentligt havde de kun ét argument, nemlig at Syrien

⁵⁸ Amin al-Husseini (1895-1974): Jerusalems stormufti fra 1921. Han spillede en aktiv rolle i den store palæstinensiske opstand i 1936.

havde taget imod den østrigske krigsforbryder Alois Brunner, der havde været Eichmanns assistent.

Mellem 1950 og 1960 udvandrede omkring en million jøder fra den arabiske verden til Israel. Denne masseudvandring skyldtes flere forhold: Afslutningen på kolonialiseringen, at de arabiske regimer intet gjorde for at holde deres jøder tilbage (når de da ikke tilskyndede dem til at rejse), og de israelsk-arabiske krige. Men i lande som Marokko, Irak og Yemen brugte zionisterne alle midler til at opsøge jøderne og overtale dem til at tage af sted. Afskåret fra deres oprindelige kultur og deres historie er de orientalske jøder blevet den nye stats proletarer, udsat for utallige former for diskrimination.

I hele denne periode har Israels palæstinensere levet med udgangsforbud og skånselsløs undertrykkelse.

Siden krigen i 1967 har zionisterne fremstillet araberne som terrorister, hvis hensigt det er at kaste jøderne i havet: De zionistiske ledere har støttet alle de krige, som Vesten har ført i Irak, Afghanistan og Libyen. Inden for rammerne af "civilisationernes sammenstød" og "det godes krig mod det onde" har de zionistiske ledere haft travlt med at udvikle en antiarabisk racisme. Denne racisme er under stærk fremmarch i Israel. Racisme mod palæstinenserne, der ofte betegnes som "slanger", og racisme imod fremmedarbejdere fra Østafrika, imod hvem man har oprettet en "sikkerhedsbarriere" og interneringslejre.

Men man finder også racisme imod de jøder, der stammer fra den arabiske verden.

ZIONISME OG KRISTENDOM

Hvad nu hvis zionismen var en kristen opfindelse? Mellem det 3. og det 18. århundrede rejste meget få jøder til Palæstina, hvorimod der kom flere og flere kristne pilgrimsrejsende.

Efter Reformationen blev Bibelen oversat til europæiske sprog. For anglikanere såvel som for evangelister og puritanere tjente Bibelens personligheder og begivenheder som rollemodeller. Kolonisterne, som slog sig ned i Amerika eller Sydafrika, gav de byer, som de grundlagde, bibelske navne, og de forestillede sig, at de genoplevede Joshuas erobring af Kanaan.

Disse protestanter interesserede sig for jøderne. Ikke for virkelighedens jøder, som de kristne konger i perioder havde fordrevet og plyndret, men for de imaginære jøder, som skulle vende tilbage til det hellige land for at fordrive Armageddon, det onde, dvs. araberne. Derpå skulle jøderne enten konvertere eller forsvinde. Denne kristne zionisme har haft stor indflydelse på de britiske ledere, især da den britiske imperialisme begyndte at interessere sig for Det Nære Østen.

Balfour var allerede ved magten som premierminister i 1905, da han, ledsaget af antisemitiske udtalelser, stærkt indskrænkede den jødiske indvandring til Storbritannien. 12 år senere lovede Balfourdeklarationen

et jødisk hjem i et land, hvor jøderne udgjorde mindre end 10% af befolkningen.

Det er ingen modsætning. For Balfour var jøderne uintegrerbare pariaer i Europa, men hvis de drog til Palæstina, blev de bosættere i imperiets tjeneste. Balfour var stærkt påvirket af den kristne zionisme, og uden dens hjælp ville den jødiske zionismes politiske projekt ikke være lykkedes.

Siden 1967 har de kristne zionistiske bevægelser, som repræsenterer millioner af mennesker i USA, støttet den israelske kolonisering økonomisk og politisk. Disse tilhængere af troen på tusindårsriget, som er i forbund med den yderste antisemitiske højrefløj, er bosætternes bedste støtter.

ZIONISME OG DEN JØDISKE RELIGION

Når man ser de religiøse bosættere, Guds galninge, der har slået sig ned i Hebrons⁵⁹ historiske centrum, hælde deres affald ned over palæstinenserne, eller når man hører rabbinerne fra Safed forklare, at Toraen⁶⁰ forbyder, at man udlejer lejligheder til araberne, får man en

⁵⁹ Hebron: I denne store palæstinensiske by er centrum besat af fundamentalistiske bosættere, der beskyttes af den israelske hær. Disse bosættere begår dagligt overgreb mod palæstinenserne. Deres tilstedeværelse har ruineret bazaren.

⁶⁰ Toraen repræsenterer jødedommens historiske og doktrinære charter. (Iflg. *Den Store Danske Encyklopædi*: abstrakt betegnelse for jødisk tradition. Både Bibelen, den rabbiniske litteratur og alle senere udlægninger af dem er tora.)

forkert opfattelse af forholdet mellem zionismen og den jødiske religion. Rabbinere, som forklarer, at Bibelen tillader, at man dræber palæstinenserne, deres kvinder, deres børn og deres kvæg, bryder i realiteten fundamentalt med den jødiske religion, som den har eksisteret i 2000 år.

Ifølge Talmud⁶¹ er en "tilbagevenden" til Jerusalem strengt forbudt for jøderne, så længe Messias ikke er kommet. Det er tilladt, at en jøde begravnes i Jerusalem, men ikke at han udvandrer dertil. "Næste år i Jerusalem" betegner på ingen måde en udvandring til byen. Aliyah er en åndelig "opstigning".

Da Herzl forsøgte at få rabbinernes støtte til sit zionistiske projekt, blev han mødt med en massiv afvisning og en utvetydig fordømmelse. De ortodokse jøder mener, at zionismen har til hensigt at erstatte Messias' komme med en mytedannelse om landet og med den jødiske stat. Haredim-grupper (ortodokse jøder) som Neturei Karta, Satmar eller tidligere Lubavitcherne har jævnligt fordømt zionismen.

De liberale jøder mente på Herzls tid, at zionismen ville bringe assimilation og lige rettigheder i fare.

⁶¹ Talmud repræsenterer det Gamle Testaments mundtlige udgave. (Iflg. *Den Store Danske Encyklopædi*: Talmud (af hebr. *talmud* 'lære, studium') er primært en debat om de normgivende fortolkninger af den jødiske bibel (se Tora), dvs. udlægningen af, hvordan den skriftlige lære skal forstås, og lovene praktiseres. Oprindeligt måtte fortolkningerne ikke nedskrives, og de blev derfor kaldt den mundtlige lære.)

Det første politiske mord, der blev begået på en jøde i Palæstina, var på en religiøs jøde, Jacob de Haan, der blev dræbt af zionisterne, fordi han forlangte, at briterne skulle ophæve Balfourdeklarationen.

De religiøse jøder, der boede i Palæstina, interesserede sig ikke for oprettelsen af staten Israel, og de deltog ikke i krigen i 1948. Der var kun en lillebitte gruppe, under rabbiner Kook, som lavede en syntese mellem zionisme og religion.

Den store kursændring fandt sted i 1967. Erobringen af den gamle by i Jerusalem og af Grædemuren fremkaldte en slags perverteret messianisme og en massiv omvendelse af de religiøse til zionismen og kolonialismen. Regeringen opsøgte rabbiner Kooks disciple for at få dem til at oprette de første bosættelser. Det nationalreligiøse parti⁶² – som havde været i koalition med alle regeringerne, men kun havde interesseret sig for en eneste ting, nemlig finansieringen af de religiøse skoler – forvandlede sig til et racistisk parti på den yderste højrefløj, og andre partier, som Shas, brød igennem på den politiske scene. Den nationalreligiøse linje repræsenterer i dag næsten en fjerdedel af det israelske samfund. Med enkle idéer som "Gud har givet dette land til jøderne" forbyder de enhver tilbagetrækning fra de besatte områder.

⁶² Det nationalreligiøse Parti (NRP): udgået fra Agudat Israel. Partiet, der blev stiftet i 1956, har siden deltaget i samtlige regeringskoalitioner. Efter 1967 blev det et yderligtgående højrefløjsparti, der er hårdnakket tilhænger af koloniseringen.

ZIONISME OG VESTEN

Israel udgør i dag et brohoved for Vesten i Mellemøsten. Sådan har det ikke altid været.

I løbet af mere end hundrede år har zionismen gennemløbet meget forskellige perioder. Den er gået til angreb på Storbritannien (Irguns og Sterngruppens terrorister dræbte frem til 1943 og igen mellem 1945 og 1948 mange britiske soldater). Den har som i krigen i 1948 brugt tjekkiske eller russiske våben. Den har endog været i konfrontation med USA. På den første dag i 1967-krigen sænkede den israelske hær med forsæt "Liberty", en amerikansk krydser. Disse undtagelser kan dog ikke helt tilsløre virkeligheden. Vesten har skilt sig af med jødeproblemet på bekostning af det palæstinensiske folk. Vesten har helt bevidst forvandlet Europas tidligere pariaer til Vestens agenter i Mellemøsten. Israel er et vestligt land.

I 1945 blev de overlevende fra holocaust frivilligt sendt til Palæstina. De øvrige lande var lukket for dem.

Det er ikke, fordi de vestlige ledere er dårligt informerede, at de støtter staten Israel betingelsesløst, uanset hvad landets ledere gør. Grundlæggende stemmer det, som zionismen har opbygget (en overbevæbnet stat, der bruger 60% af sit budget på våben og avancerede teknologier, og som fungerer som Vestens fremskudte position i Mellemøsten) fuldstændigt overens med deres ønsker. De har ingen interesse i en fred, hvor israelerne accepterer at leve på lige fod med deres naboer.

Ingen amerikansk leder kan bryde denne privilegerede alliance mellem USA og Israel. Ikke kun på grund af den zionistiske lobby - AIPAC⁶³ - eller de kristne zionisters magt, men også af strategiske grunde.

Denne frihed for straf er hovedårsagen til den ødelæggelse af Palæstina, som pågår. Igennem et århundrede har zionismen fungeret ved hjælp af 'facts on the ground'. Med de vestlige ledere som medskyldige har zionismen gjort FN og alle de institutioner, der skulle sørge for, at international ret blev overholdt, afmægtige.

⁶³ AIPAC: Amerikansk zionistisk lobby, grundlagt i 1951. Den er blevet arnestedet for det yderste højre, der forlanger betingelsesløs amerikansk støtte til Israel, og den har tilskyndet til alle krigene i Mellemøsten.

KONKLUSION

I mange år er Israel blevet ledet af en koalition à la OAS (Organisation de l'Armée Secrète (fransk militant undergrundsorganisation, overs. anm.)) under krigen i Algeriet. Denne koalition nyder opbakning fra et flertal i Israel. Koloniseringen fortsætter ubønhørligt. Halvdelen af befolkningen mellem Middelhavet og Jordanfloden er berøvet de vigtigste rettigheder. Det er afgørende at forstå, hvordan det er kommet dertil.

Den gren af zionismen, der førte til Osloaftalen, er sprængt i stykker. Den har leveret beviset på, at der ikke (længere) findes en "zionisme med et menneskeligt ansigt", og at det, for at parodiere Ehud Barak, er palæstinenserne, der ikke har nogen "partner for fred" i den zionistiske politiske klasse.

Den fremgangsmåde, man brugte i Oslo, hvor man søgte at opnå freden uden at diskutere, hvad der foregår (kolonisering, apartheid, racisme, diskrimination), kan kun føre til en uendelig forlængelse af den aktuelle situation.

Vejen frem er et benhårdt forsvar for lige rettigheder og en afvisning af kolonialismen. Kravene fra de 172 palæstinensiske foreninger, som i 2005 lancerede opfordringen til BDS (Boycott, Divestment, Sanctions) er også UJFP's (de franske jøders forening for fred):

Besættelsen og koloniseringen skal bringes til ophør; der skal være lige rettigheder for alle; flygtningene skal have ret til at vende tilbage. Men det siger sig selv, at det igen vil sætte spørgsmålstegn ved zionismen.